

Jakie aspekty należałoby uwzględnić przy koniecznej zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie C-540/08 ocenie dopuszczalności takiego ograniczenia w ramach konkretnego przypadku na podstawie art. 5-9 dyrektywy 2005/29 w wypadku uregulowania ograniczającego możliwość podwyższenia cen konsumenckich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 5 listopada 2015 r. – Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main e.V./comtech GmbH

(Sprawa C-568/15)

(2016/C 038/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main e.V.

Strona pozwana: comtech GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/83/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy konsument kontaktuje się z przedsiębiorcą, który uruchomił linię telefoniczną po to, by konsument mógł kontaktować się z nim telefonicznie w związku z zawartą umową, konsument ten nie może ponosić kosztów wyższych niż te, które ponosiłby przy połączeniu ze zwykłym (geograficznym) numerem w sieci stacjonarnej lub numerem w sieci ruchomej?
- 2) Czy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/83/UE pozostaje w sprzeczności z przepisem prawa krajowego, zgodnie z którym, w przypadkach, w których przedsiębiorca zorganizował pod specjalnym numerem [prefiks 0180] obsługę serwisową w celu umożliwienia konsumentowi telefonicznego kontaktowania się z nim w związku z zawartą umową, konsument ma ponosić te koszty, które nalicza mu operator telekomunikacyjny za korzystanie z usług telekomunikacyjnych i to również wtedy, gdy przekraczają one koszty, które ponosiłby przy połączeniu ze zwykłym (geograficznym) numerem w sieci stacjonarnej lub numerem w sieci ruchomej?

Czy w każdym razie art. 21 ust. 1 dyrektywy nie pozostaje w sprzeczności z takim przepisem prawa krajowego w przypadkach, gdy ten operator telekomunikacyjny nie odprowadza na rzecz tego przedsiębiorcy części z naliczanej konsumentowi za kontaktowanie się z numerem specjalnym opłaty?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2011/83/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady] (Dz.U. L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 5 listopada 2015 r. – X/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-569/15)

(2016/C 038/37)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

1. Czy tytuł II rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownik zamieszkujący w Niderlandach, który zwykle wykonuje działalność zawodową w Niderlandach i któremu udzielono urlopu bezpłatnego na okres trzech miesięcy, powinien być traktowany tak, jak gdyby (również) w tym okresie był w dalszym ciągu zatrudniony w Niderlandach, w sytuacji, gdy i) jego stosunek pracy jest w owym okresie nadal trwa oraz ii) wskazany okres jest uznawany za okres, w trakcie którego wykonywana jest praca najemna w rozumieniu niderlandzkiej ustawy o bezrobociu?
2. a) Jakie przepisy prawa mają zastosowanie na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sytuacji, gdy w trakcie urlopu bezpłatnego pracownik ten jest zatrudniony w innym państwie członkowskim?
2. b) Czy w tym kontekście ma także znaczenie okoliczność, że dana osoba była zatrudniana w owym innym państwie członkowskim na okresy wynoszące około jednego tygodnia lub dwóch tygodni, dwukrotnie w następnym roku oraz jednokrotnie w każdym z kolejnych trzech lat, przy czym nie korzystała w związku z tym z urlopu bezpłatnego w Niderlandach?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 5 listopada 2015 r. – X/Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-570/15)

(2016/C 038/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Według jakiego kryterium lub jakich kryteriów należy badać, które ustawodawstwo jest w świetle rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ właściwe w przypadku pracownika zamieszkałego w Belgii, który wykonuje zdecydowanie większą część pracy dla swojego pracodawcy w Niderlandach i dodatkowo świadczy 6,5 % tej pracy w danym roku w Belgii – w domu i u klientów – przy czym w grę nie wchodzi stały wzór, zaś pracownik nie dokonał żadnych uzgodnień ze swoim pracodawcą w kwestii wykonywania pracy w Belgii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 1, s. 35).
